

Ο Άγιος Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος- Ο φωτιστής του Κονγκό και Πατήρ πνευματικός της ενορίας Αγίας Τριάδος Νέου Ηρακλείου Αττικής

/ [Γνώμες](#)

- Υπό του Αρχιμ. Επιφανίου Αρβανίτη, Πρωτοσυγκέλλου Ι.Μ Νέας Ιωνίας,

«Άλλοις φῶς γίνου, καὶ σεαυτὸν μὴ σκότηζε».

(Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος)

Με ιερά συγκίνηση και δοξολογία προς τον Τριαδικό Θεό, η τοπική μας Εκκλησία της Ιεράς Μητροπόλεως Νέας Ιωνίας, Φιλαδέλφειας Ηρακλείου και Χαλκηδόνος υποδέχθηκε την Αγιοκατάταξη από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας, του πατρός Χρυσοστόμου Παπασαραντόπουλου, του μεγάλου αυτού Ιεραποστόλου της Αφρικής, τον οποίο ο λαός του Θεού τιμούσε ήδη ως Άγιο, διότι «ὁ Θεὸς δοξάζει τοὺς δοξάζοντας Αὐτόν» (Α΄ Βασ. 2, 30).

Ο Άγιος, γεννημένος το 1903 στο Βασιλίτσι Μεσσηνίας, ανετράφη «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφ. 6, 4). Υιὸς απλού βοσκού, έμαθε από μικρὸς την άσκησι, την

υπακοή και τον κόπο, στοιχεία που τον προετοίμασαν για τον δρόμο της ολοκληρωτικής προσφοράς. Δεν ζήτησε τα μεγάλα του κόσμου τούτου, αλλά εκείνα «ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε» (Α΄ Κορ. 2,9).

Μετά την χειροτονία του στους δύο βαθμούς της Ιερωσύνης, πριν ακόμη αποσταλεί «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πρ. 1,8), ο Άγιος Χρυσόστομος διηκόνησε με ακαταπόνητο ζήλο το ποίμνιο του Χριστού στην Ελλάδα. Διετέλεσε Ηγούμενος της Ιεράς Μονῆς Γαρδικίου Μεσσηνίας και Φανερωμένης Σαλαμίνας και διηκόνησε ως εφημέριος στη Μεσσηνία, στην Αθήνα, στην Έδεσσα, στη Κοζάνη και στη Θεσσαλονίκη.

Κατά το έτος 1950 η Θεία Πρόνοια τον οδήγησε και στην ενορία της Αγίας Τριάδος Ηρακλείου Αττικής, όπου άφησε ανεξίτηλη την πνευματική του σφραγίδα.

Ο ίδιος δεν στάθηκε απλώς ως διοικητικός ποιμένας, αλλά ως «τύπος τοῦ ποιμνίου» (Α΄ Πέτρ. 5, 3). Με το παράδειγμά του δίδαξε ότι ο ιερέας είναι σταυρωμένος μαζί με τον Χριστό και ζει «μηκέτι ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι» (Β΄ Κορ. 5,15).

Η Θεία Λειτουργία, για τον Άγιο Χρυσόστομο, δεν ήταν μία τυπική πράξη, αλλά μυσταγωγία ουρανού και γης. Λειτουργούσε «ὡς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀγγέλων» (Ἀποκ. 3, 5), με καρδιά συντετριμμένη και πνεύμα ταπεινώσεως, διότι γνώριζε, σύμφωνα με τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, ότι «ὁ ἱερεὺς στέκει ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ λειτουργεῖ τὰ οὐράνια».

Οι ενορίτες της Αγίας Τριάδος βίωναν την Θεία Λειτουργία ως πρόσκληση μετανοίας και κοινωνίας Θεού, ως πρόγευση της Ουράνιας Βασιλείας.

Ιδιαίτερα ευλογημένη υπήρξε η διακονία του στο Μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως. Ο Άγιος Χρυσόστομος προσέγγιζε κάθε ψυχή με αγάπη και διάκριση, σύμφωνα με τον λόγο των Πατέρων: «Ἄλλος ἄλλου φαρμάκου δεῖται» (Ἄγ. Ἰσαάκ ὁ Σύρος). Δεν συνέτριβε το «συντετριμμένον κάλαμον» (Ἠσ. 42, 3), αλλά θεράπευε με υπομονή, οδηγώντας τον άνθρωπο στη χαρά της μετανοίας, εκεί όπου «χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι» (Λουκ. 15, 7).

Ωστόσο, η αγάπη του Αγίου δεν περιοριζόταν στον ναό. Ήταν έμπρακτη, σιωπηλή και σταυρική. Εφάρμοζε τον λόγο του Μεγάλου Βασιλείου: «Τὸ ψωμί ποὺ κρατᾷς ἀνήκει στὸν πεινασμένο». Στήριξε φτωχοὺς, οικογένειες και πονεμένους, διδάσκοντας ότι η Εκκλησία είναι «Μητέρα» και όχι απλός θεσμός.

Με προφητικό βλέμμα, ο Άγιος Χρυσόστομος καλλιέργησε στην ενορία της Αγίας Τριάδος το πνεύμα της εξωτερικής ιεραποστολής. Ενέπνευσε τους πιστούς να ζουν το Ευαγγέλιο οικουμενικά, διότι, όπως ο ίδιος έλεγε: «ἡ Ἐκκλησία ἢ εἶναι

ιεραποστολική ἢ παύει νὰ εἶναι Ἐκκλησία».

Ο σπόρος αυτός καρποφόρησε. Πολλές οικογένειες μέχρι σήμερα στο Ηράκλειο Αττικής συνεχίζουν το έργο αυτό, ως πνευματικά του τέκνα.

Ο Άγιος Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος δεν υπήρξε απλώς μία εξέχουσα εκκλησιαστική μορφή του 20ου αιώνα, αλλά μία ζωντανή απόδειξη ότι η αγιότητα δεν αποτελεί υπόθεση του παρελθόντος, αλλά καρπό της πίστεως και της ταπεινής υπακοής στο θέλημα του Θεού. Το έργο του, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στην Αφρική, φανερώνει άνθρωπο ολοκληρωτικά αφιερωμένο στην Εκκλησία, ο οποίος «καλὸν ἄγῳνα ἡγώνισται» (Β΄ Τιμ. 4, 7), χωρίς να λογαριάζει κόπους, κινδύνους και θυσίες.

Με την ποιμαντική του διακονία, την λειτουργική του ευλάβεια, την πατρική του στάση στην εξομολόγηση, την έμπρακτη φιланθρωπία και το ανύστακτο ιεραποστολικό του φρόνημα, σφράγισε ψυχές και οικοδόμησε Εκκλησία. Εκεί όπου πέρασε, άφησε ίχνη μετανοίας, ενότητας και ζωντανής πίστεως.

Η Εκκλησία μας, αναγνωρίζοντας το αγιασμένο του βίωμα, τον κατέταξε επισήμως στο Αγιολόγιο της, όχι για να προσθέσει έναν ακόμη τίτλο τιμής, αλλά για να τον προβάλλει ως οδό ζωής και ως υπόδειγμα προς μίμηση. Διότι, κατά τον λόγο των Πατέρων, οι Άγιοι δεν είναι απλώς πρόσωπα προς τιμή, αλλά κανόνες πίστεως βιωμένης.

Σήμερα, εμείς οι πνευματικοί του απόγονοι, καλούμαστε όχι μόνον να τον μνημονεύουμε, αλλά να συνεχίζουμε το έργο του. Να διαφυλάξουμε το λειτουργικό ήθος, να καλλιεργούμε το πνεύμα της μετανοίας, να ζούμε τη φιланθρωπία ως καρπό πίστεως και να διατηρούμε άσβεστη τη φλόγα της ιεραποστολής, εντός και εκτός των ορίων της της πατρίδος μας.

Ιδιαίτερα η ενορία της Αγίας Τριάδος Ηρακλείου Αττικής, η οποία αξιώθηκε να δεχθεί τη διακονία του, φέρει ιερό χρέος να διαφυλάξει και να μεταδώσει στις επόμενες γενεές το πνεύμα του Αγίου Χρυσοστόμου, το οποίο είναι πνεύμα θυσίας, ταπεινώσεως και καθολικής αγάπης.

Με τις πρεσβείες του Αγίου Χρυσοστόμου Παπασαραντόπουλου, να αξιωθούμε και εμείς να πορευθούμε την οδό της αρετής και της αληθείας, ώστε η ζωή μας να γίνει ζωντανή μαρτυρία Χριστού και συνέχιση του έργου των Αγίων Του. Αμήν.